

דורון ערן:
„סרט הוא עסק
מיסחרי, ולא אמנות!”

כל שבוע מספרים לי על סרט ישראלי חדש שנמצא בתהליכי עבודה או כבר מוצג בתיאטרון קולנועי. כמעט שיכנעו אותי שהפכנו למעצמה קולנועית. בירתי אצל יודעי-דבר מי עשה הכי-הרבה סרטים בשנה שעברה, והסתבר שזאת היא חברת ההפקות נייל, שבבעלותם של יעוד לבנון ודורון ערן. הלכתי לברר אצל דורון ערן אם הוא יעדין לא שמע שסרטים בארץ זה לא עסק טוב.

רווקא שמעתי, אבל אני לא מסכים עם זה. נכון הוא שאם אתה משקיע מיליון דולר בסרט ישראלי, כמו שכבר נעשה, אין לך שום סיכוי בעולם להחזיר את ההשקעה, שלא לדבר על רווח. אבל אם אתה משקיע — כמו שאנחנו עושים — בממוצע 300 אלף דולר לסרט, יש לך כל הסיכויים להחזיר את ההשקעה בארץ, ואחר כך כל גרוש שאתה מרוויח בחו"ל, הוא רווח נקי.

● **איך עושים סרט ב-300 אלף דולר?**
 אפשר. קודם כל צריך להחליט שלא קופצים מעל הפופיק, ואחר-כך צריך לגנוב מהאמריקאים את הפטנט שלהם, של הדיפר (הרחיה). כלומר כל שחקן מקבל שני שלישי משכרו, ואת השאר הוא מקבל רק כשהסרט מתחיל להרוויח. בסרטים עם הרבה שחקנים זה הברזל אריר בכסף.

● **אתה רוצה להגיד שאתה ויעוד לבנון חיים ממה שהרווחתם בסרטים?**

עדיין לא, כי אנחנו רק בתחילת הדרך. חלק מהסרטים שעשינו עדיין לא הוצגו. החלטנו לתת לעסק שלוש שנים, ואם נראה שזה לא עסק מיסחרי טוב, נעזוב. אבל אני בטוח שאם נמשיך לעשות סרטים בשיטה שעשינו עד היום, יש לנו סיכויים טובים מאוד להצליח.

● **יודע בעולם שכל סרט עשירי בערך עושה רווחים. זה לא הימור גדול מדי?**

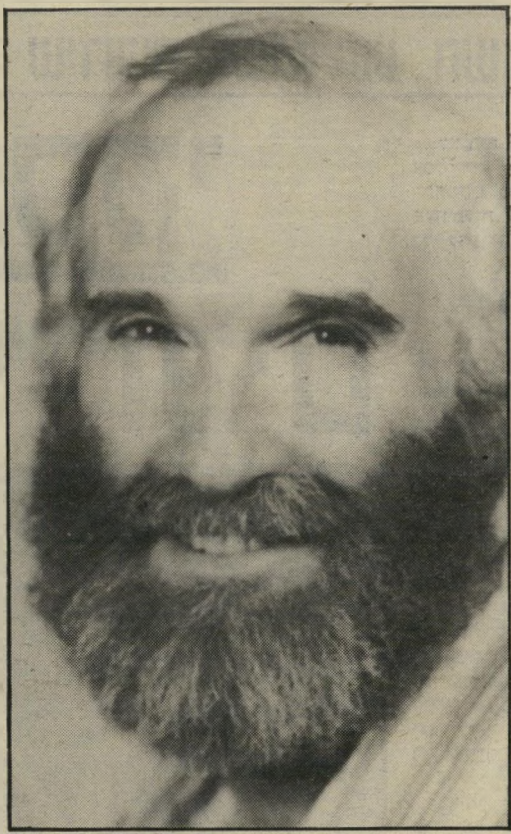
מצד שני, אל תשכחי שסרט יכול לעשות רווח של פי 100, ואז מסרט כזה אתה יכול להרשות לעצמך גם להפסיד לפעמים.

● **עוד לא דיברנו על אמנות.**

גם לא נדבר. אני באמת מתייחס לכל העניין כמו לעסק. בהחלט אינני מרגיש כמו פילנטרופ של אמנות.

● **ומה חושב יעוד לבנון, שהגיע מהצד של הבימוי?**

גם הוא השתכנע שאנחנו חברה עם יעדים מיסחריים ולא פילם-מייקרוס.

יצחק פרידמן:
„האבטלה היא רק
ברמה הלא-מיקצועית!”

אבטלה, לדעת רבים מאיתנו, זה משהו שקורה לאחרים, ובטח לא בתל-אביב. כשאתה פותח עיתון ורואה את כל המודעות המציעות עבודה, אתה לא מבין למה בכל זאת יש אנשים מובטלים. פגשתי את יצחק פרידמן, המנהל הארצי של חברת מנפאוור, שהיא מהחברות הגדולות בעולם לתעסוקה, ושאלתי אותו אם הם מרגישים אבטלה. כלומר אם ההיצע של העובדים גדול מהביקוש.

יש סימנים של אבטלה ברמות הבלתי-מיקצועיות. כשאני אומר סימנים, אני מתכוון לכך שיותר קל היום לגייס עובדים כאלה מאשר בעבר. מצד שני, יש עדיין מחסור חמור ביותר בעובדים מיומנים במיקצועות הטכנולוגיה המתקדמת ובענף המתכת.

● **אולי תפרט.**

קשה מאוד להשיג מהנדסים, טכנאים והנדסאים בשטח האלקטרוניקה. קשה להשיג אנשי-מחשב ואנשי-בקרה. בשטח המישרדי יש מחסור במעבדות-מילילים, בכתבניות ובמכונות דרל-שוניות, ואפילו בקלרניות ובמנהלי-השכונות.

● **ומה עם התעשייה?**

כאן עדיין יש מחסור בחרטים, רתכים, כרסמים ומבלטנים.

● **איך אתה מרגיש שיש מחסור חמור?**

אנחנו מוציאים הון על מודעות בעיתונים, מציעים משכורות טובות ותמיד פונים הרבה פחות אנשים מהמיספר הדרוש לנו.

● **המצב שאתה מדבר עליו מתייחס לכל הארץ?**

אנחנו מפעילים משרדים בתל-אביב, בירושלים, בחיפה ובבאר-שבע. אני מניח שזה מקיף פחות או יותר את כל הארץ.

● **אתם עומדים בקשר עם לישבות-התעסוקה?**

בוודאי. כשיש להם עובד שמתאים לדרישותינו, הם שולחים אבל לא תמיד יש להם.

● **במילים אחרות, מה שאמרת עד עכשיו הוא שאין שום הברזל בין מה שהיה לפני חצי שנה למצב היום?**

ההברזל היחיד הוא שפונים אלינו פחות לכיבוי-שריפות. פעם אם היה חסר עובד במפעל, במשך יום או יומיים, היו פונים אלינו למצוא מייד ממלא-מקום. היום, המפעלים מנסים להסתדר בכוחות עצמם במצבים כאלה. אבל באופן כסיסי, אם יש בעיה היא רק ברמות הבלתי-מיקצועיות. אצל המיקצועיים אין בעיות, בינתיים.

אליעזר רובינזון:
„מחלת הסרטן אינה
פסק-דין מוות!”

התאבדותו של איש-העסקים גיא יעקבזון הייתה גלים בארץ. אולי בגלל הפחד החבוי, בכל אחד מאיתנו. ממחלת הסרטן הנוראה. פניתי אל הפרופסור אליעזר רובינזון, מנהל המכון האונקולוגי במרכז הרפואי רמב"ם, המשמש גם כסגן יו"ר האגודה למילחמה בסרטן, ושאלתי אותו האם מחלת הסרטן היא גם היום פסק-דין מוות.

כפירוש לא. היום ניתן לרפא רפואה שלמה כ-45% מכלל חולי הסרטן. אם נדבר על חולים שהמחלה התגלתה אצלם בשלב מאוחר מוקדם, הריפוי מגיע ל-75%.

● **ובכל זאת, יש סוגי סרטן רבים מאוד. אני מבינה שסוגים מסויימים אפשר לרפא ואחרים לא.**

זה לא מרוייב. יש סוגי סרטן, כמו סרטן-השד, או סרטן-האשך או סרטן-הדם אצל ילדים, שאחוז המבריאים מהמחלה הוא גדול מאוד. לעומת זאת יש סוגי סרטן, כמו סרטן-הקיבה, סרטן-הריאה או הלב, שאחוז ההבראה הוא עדיין נמוך מאוד. אבל להגיד שזה פסק-דין מוות, זו לא תהיה אמת. לפני עשר שנים זה היה כך. לא היום.

● **מה ההתקדמות שחלה בחקר-הסרטן בחמש השנים האחרונות?**

התקדמות עצומה. לפני חמש שנים חולה שסבל מסרטן האשך שהתפתח לרעה, לא חי יותר מאשר שלושה-ארבעה חודשים. היום ניתן לרפא אחוז גבוה מאוד של מיקרים כאלה.

● **אחרי שאתה שומע על מיקרה התאבדות כמו של גיא יעקבזון, אתה עדיין חושב שצריך לגלות לחולה את האמת?**

בהחלט כן. צריך למסור לחולה את כל האמת, כולל התיקווה, שתמיד קיימת. קשה לשמור על זה כסוד. כולם חשופים היום למידע על המחלה, והחולה יגלה את האמת בעצמו. נרגע שהוא יגלה ששיקרו לו. הוא יאבד את האמון ברופאים וגם בטיפול המוצע לו. אני מתנגד לשקר.

● **ובכל זאת, יש אנשים שלא מסוגלים להתמודד עם האמת הזאת.**

בקאריירה שלי, שהיא בת 26, היו אולי שניים-שלושה מיקרים של התאבדות. זו תופעה חריגה מאוד-מאוד.

● **45% מהחולים, הנרפאים לגמרי מסרטן — זהו אחוז גבוה או נמוך?**

זה תלוי בנטייה שלך. אפשר להסתכל על החצי המלא של הכוס או על החצי הריק.

● **מה הרגשתך בקשר להמשך המחקר. האם יבוא יום, בקרוב, שהסרטן לא יהיה מחלה ממארת?**

את יודעת למי ניתנה הנבואה. או אל תלחי עליי, בבקשה.